

LBRIS

We know
books

TUDOR CĂLIN ZAROJANU

**AMR
273**

roman

© 2022 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZAROJANU, TUDOR CĂLIN

AMR 273: roman / Tudor Călin Zarojanu. - Iași: Lebăda Neagră, 2022

ISBN 978-606-9623-48-0

821.135.1

Lebăda Neagră

Iași, 2022

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI

Toamna 5

CARTEA A DOUA

Iarna 129

CARTEA A TREIA

Primăvara 169

CARTEA A PATRA

Vara 209

CARTEA ÎNTÂI

Toamna

I

- Mi-e să nu mi se scoale.
- Ție? Ce să ți se scoale?
- Bine, măăă... Dacă e doctorița tânără...
- Șezi blând, că nu te caută nimeni în chiloți.
- Da' ce ne face?
- Te ascultă la plămâni, te verifică la cap...
- Asta ar fi nasol pentru Fane!
- Ha, ha!
- Păi și-atunci de ce ne-au lăsat în izmene?
- Ca să vadă, bă, dacă ai trup de armată!
- Și dacă n-ai?
- Uite, bre, la ăștia!
- Ce-i?
- Joacă bridge!
- Și ce voiai să joace? Poker?
- Nu, frate! Da' aici!? În chiloți? Fără masă!?
- Ete, scârț! Decartază pe scaun, și ce?
- Apropo de decartat, noi ce decartăm diseară?
- Păi, zicea Gogu ceva de-o bere...
- Unde?
- Peste tot!

Totul părea o glumă. Chiar nu-și aminteau de când nu mai fuseseră așa binedispuși și de puși pe șotii. Peste două minute, îi veni rândul lui Cristi să intre. Doctorița era destul de bătrână și, în plus, extrem de sobră. Îl puse să se-nvârtă ca la prezentările de modă, să-ntindă mâinile și să facă tot felul de mișcări, în vreme ce ea bifa ceva pe o fișă, apoi îi împinse-n față un fel de cărticică de colorat, cu paginile pline de buline:

— Citește!

— Ce să citesc? Întrebă Cristi siderat, căci acolo nu scria nimic.

Doctorița se uită la el să vadă dacă face mișto. Nu făcea.

— Ce cifră vezi aici?

Tânărul se holbă.

— Nicio cifră.

— Dar aici?

Cristi strânse ochii și se concentra:

— Parcă un doi...

— E șapte. O să ai probleme la permisul auto!

— Adică?

— Ai discromatopsie. Nu distingi nuanțele. Aici ce vezi?

— Buline roz...

— E clar! Bine, dar să știi că asta nu te scutește de armată. Să vină următorul!

De la Policlinica unde-i trimisese Comisariatul Militar, Cristi plecă spre facultate. Nu a lui, care trebuia să-l aștepte un an de zile, ci a Corinei, care intrase la Medicină. Se-ntâlniră în fața curții, se sărutară pe fugă

și intrară în somptuoasa clădire. Anul I avea curs de Anatomie, într-un amfiteatru cât Scala din Milano, sau cel puțin așa i se păru lui Cristi, mai ales că ajunseră undeva sus de tot.

Nu era nici prima, nici ultima oară când venea cu ea la cursuri, dar distracția urma să se curme brusc peste trei zile, când el avea să plece. Umbra plecării se instalase ușor-ușor pe fețele lor și glumele de mai devreme erau acum uitate. Nu mai aveau putere. Ieșise de sub jurisdicția lor.

Hotărâseră să petreacă cât mai mult timp împreună, niciunul dintre ei neavând nici cea mai vagă idee ce va urma. Nouă luni e o perioadă enormă. Mai ales când ai nouăsprezece ani. Mai ales când ești mort de îndrăgostit. Până atunci, Cristi nu lipsise niciodată de-acasă și din orașul lui mai mult de două săptămâni, vara, în vacanțe, și-acum urma să dispară pentru o perioadă de patruzeci de ori mai lungă. Lăsându-și nu doar confortul, nu doar familia și prietenii, nu doar casa, orașul și obișnuințele, ci și iubita... Atâta doar că toate acestea erau niște gânduri, niște constatări, nu niște sentimente sau senzații. Nu încă... Când pleci la război ți-e frică *teoretic*, pentru că te gândești ce ți s-ar putea întâmpla. Groaza palpabilă se instaurează abia acolo.

În vreme ce Corina își nota ce spunea profesorul, Cristi, ca de obicei, desena. Altădată ar fi desenat te miri ce, desenul lui obsesiv cu cei doi pescăruși văzuți printre gratii, sau siluete adolescente, sau soarele printre nori, dar acum, având în față un caiet de Biologie, din acelea cu pagini desenabile, intercalate

cu foițe transparente, și un manual de Anatomie, desena concentrat vertebre. O ajuta pe Corina cu temele pentru acasă. În două săptămâni, căpătase o dexteritate remarcabilă, inclusiv în reprezentarea umbrelor și a texturii poroase a elementelor osoase.

La sfârșitul cursului, își luă caietul și cartea cu el, căci lucra și acasă, și o lăsă pe Corina să se îndrepte singură spre sala de Disecție. Totul are, până la urmă, o limită. Oricum, acolo nu l-ar fi lăsat.

La Elefterie, pescui un troleibuz 84 și, peste douăzeci de minute, cobora la Moșilor.

Mai erau trei zile.

II

În clasa a XII-a, Cristi se ocupa cam cu orice altceva în afară de pregătirea pentru admiterea la facultate. Și de ce-ar fi făcut-o? Învăța în prestigiosul Liceu „Vlad Țepeș” – vă-nchipuiți ce glume referitoare la profesori se făceau pe-acolo... – și anume, în Clasa Specială de Matematică, înconjurat de cetățeni a căror principală satisfacție în viață era să rezolve probleme imposibile din *Gazeta* cu același nume.

Ei, exagerez, desigur! Dar nu mult. Fapt e că un asemenea mediu te duce. Integralele curbilinii și seriile convergente se iau din aer, ca gripa. Bașca, firește, contactul fizic. Nu trebuie să te străduiești foarte mult. Al, ca să iei Premiul I la faza internațională a Olimpiadei de Matematică, adică să fii *Number One Across The World* – cum era *Oliță*, un coleg de clasă al lui Cristi – da, pentru asta, trebuia să muncești pe rupte, lucru care, pe de altă parte, îți era perfect inutil dacă nu aveai și câțiva neuroni în plus în cap.

Ceea ce nu era cazul lui. Nici cu muncitul, nici cu neuronii matematici. Dar *absorbea* din jur suficient ca să nu se emoționeze prea tare de nu-foarte-îndepărtatul-examen. Care, în acele vremuri – anii 1970, România –, era pe bune. Adică *greu, nene, greu*. Unii intrau, alții nu intrau. Nu tu o *la distanță, prin corespondență*, ceva, și mai ales nu tu *locuri cu taxă!*

La facultățile grele, cum e Medicina, erau oameni care dădeau ani de zile la rând, ce știu copiii ăștia...

OK, și, mă rog frumos, ce făcea dacă nu gazetărea, nu integra-deriva și nu tocea? Păi, de pildă, juca teatrul! Nu-i normal? Să faci Speciala de Mate, să te pregătești să dai la Mate și-ntre timp să joci teatrul? Amator, desigur. Dar suficient de consumator de timp. Cum ar fi repetiții în fiecare duminică, mm? Că sâmbăta nu era liberă în vremurile alea.

Avea și viață privată, o!, da. Prieteni de nădejde, o familie minunată și oarece relații de la băiat la fată.

Să insistăm puțin asupra acestui ultim subiect, da? Știam eu că o să vă intereseze!

Clasa lui Cristi, aia de Mate, cu genii, e prima pe dreapta, cum urci la etajul unu și treci de marea ușă cu ochiuri de geam, care separă palierul scării de coridorul acela lung. Cement pe jos, desigur. În capătul tot dinspre dreapta al coridorului, la vreo opt metri de ușa Specialei, e clasa de fete. D-ul. În mod absolut inexplicabil, încurcând cumva trecutul cu prezentul, Liceul „Vlad Țepeș” are o clasă de fete, D-ul, și una de băieți, C-ul, pe lângă A, B, Mate, Chimie și Fizică, toate mixte!

Bun. La D sunt numai fete. Treizeci și șapte. La optsprezece ani, împliniți sau în curs de (ca-n bancul cu băiatul care citea și fata care tricota, lasă că poate vi-l zic mai încolo), probabilitatea ca, din 37 de fete, 35 să fie atrăgătoare este de 0,736 (sau 73,6%, dacă n-ați făcut Probabilități și nu știți că valoarea certitudinii e 1).

Drept care, la băieții din zonă – Cristi, în orice caz –, se manifestă tendința de a le încerca pe toate la rând. Nu..., vai de mine! La ce vă gândiți!? E pur și simplu ca să se împrietenească, să stea de vorbă în pauze (dacă nu știți cât de romantic este, iertare, dar ați trăit degeaba!), să știe lumea că sunt împreună, să iasă la o plimbare în parc, să meargă la un film, dar, mai ales, la un ceai! Nu de mușețel, ci de *Child In Time*, *Something*, *Come Together*, *Since I've Been Loving You* etc., vă dați seama că n-am ales întâmplător piese lente...

Iese cu una, iese cu alta, plimbări de mânăuță, uneori le cunoaște și mămicile, e frumos...

Până când, într-o zi...

E pauză. Deci e haos. Da, chiar și-ntr-o clasă cu genii. Cristi stă de vorbă cu Laura, *mămica* lui. La un moment dat, plictisindu-se probabil (e și normal, după atâtea teoreme, leme, propoziții și reciproce), câțiva din clasă s-au apucat să se înrudească. Laura e mămica lui Cristi și a lui Balenă. Balenă e un tip, nu o tipă – cine ar avea tupeul să-i spună Balenă unei tipe!? –, și-l cheamă, de fapt, Marian.

Deci, Cristi stă de vorbă cu Laura, când apare pe ușă, valvârtej, o blondă de la D. Cristi o știe, dar vag. V-am zis, sunt 37. După ce că e blondă, iar părul ondulat se desenează ca un voal trapezoidal (scuze, m-am contaminat de la mediu), mai are și ochi albaștri și, așa, în general, e mișto. Chiar super mișto. În timp ce schimbă câteva replici cu Laura, Cristi se uită intens la ea și cade pe gânduri. Dar rău de tot. Cade, se lovește, își rupe toate mâinile și toate picioarele, probabil de-aici senzația de fierbințeală.

La sfârșit, fata de la D zice *Pa!*, uitându-se nu la Laura, ci la el. Zice și el *Pa!* și-n clipa aia se îndrăgostește lulea (de unde naiba o veni expresia asta!?).

După ce fata de la D iese, Cristi se-ntoarce spre mă-mica lui (unde se duc toți băieții în momente de-as-tea? La mămicii!):

— Cum o cheamă?

— Ei! Ce, nu știi? Corina!

Corina, deci. 24 noiembrie 1974.

III

Comisariatul era pe Bulevardul Schitu Măgureanu, vizavi de Cișmigiu. Împrejmuire de tablă înaltă de cinci metri, ca să nu se poată vedea din afară secretele militare, adică niște clădiri necăjite adăpostind birouri. Afară, o mare de oameni tăcuți – nu poți face gălăgie în preajma unui comisariat militar, te trimit ăștia pe front, nu contează că nu-i război. Așteptând nu știau nici ei prea bine ce. Își conduseseră copiii, frații, iubiții și sperau să-i mai vadă o dată când erau scoși încolonați spre gară.

Pe Cristi îl conduseseră atât mama lui, cât și Corina. Despărțirea fusese scurtă și confuză. Erau toți ca anesteziati; practic, nu realizau ce se-ntâmplă și mai ales cum și cât o să-i afecteze.

Căra cu el, cum i se spusese că e bine, un geamantan mare de lemn, un fel de cufăr prevăzut cu lacăt. Nu pleci în armată cu un geamantan normal, că se distruge repede, se ține sub pat, pe ciment, și se trage și se-mpinge de un milion de ori pe zi.

În geamantan avea lenjerie, pijamale, papuci, câteva veste pe care spera să le poată strecura sub vestonul militar (vise!), mâncare, cărți, periuța de dinți, aparatul de ras, câteva cosmetice...

Diferența de atmosferă era ușor înfricoșătoare. Prima dată când se prezentaseră la comisariat se simțiseră ca niște vizitatori la muzeu sau, cel mult, ca niște